

“मीठे बच्चे- यादमा रहेर अरूलाई यादको अभ्यास गराऊ, योग गराउनेको बुद्धि योग यता उता भट्किनु हुन्न ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी वा उत्तरदायित्व हुन्छ ? उनीहरूले कुनचाहिँ ध्यान अवश्य दिनुपर्छ ?

उत्तर:- जुन बच्चा निमित्त टिचर बनेर अरूलाई योग गराउँछन्, उनीहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी हुन्छ । यदि योग गराउने बेलामा बुद्धि बाहिर भट्किन्छ भने सेवाको सट्टा डिससर्भिस गर्न पुग्छन् । यसैले यो ध्यानमा राख्नु छ- मद्दारा पुण्यको काम भइरहोस् ।

गीत:- ओम् नमो शिवाय...

ओम् शान्ति । बाबा सबै बच्चाहरूलाई सबैभन्दा पहिला त यहाँ बसेर लक्ष्यमा स्थित हुनको लागि दृष्टि दिनुहुन्छ । जसरी म शिवबाबाको यादमा बसेको छु, तिमी पनि शिवबाबाको यादमा बस । प्रश्न उठ्छ- जो अगाडि बसेका छन् योग गराउनको लागि, उनीहरू सारा समय शिवबाबाको यादमा रहन्छन्, जसले गर्दा अरूलाई पनि आकर्षित होस् ? यादमा रहनाले धेरै शान्तिमा रहन्छौ । अशरीरी भएर शिवबाबाको यादमा रह्यौ भने अरूलाई पनि शान्तिमा लैजान्छौ किनकि टिचर भएर बस्छौ नि । यदि टिचरले नै ठीकसँग याद गर्दैन भने अरू पनि रहन सक्दैनन् । पहिले त यो ख्याल गर्नु छ- म जो उहाँ माशुक बाबाको आशिक हुँ, उहाँको यादमा बसेको छु ? हरेकले यसरी आफैसँग सोध्नु । यदि बुद्धि अरूतर्फ जान्छ, देह-अभिमानमा आउँछ भने त्यो सेवा होइन, डिस-सर्भिस गर्न बसेका छन्, यो कुरा जान्नुपर्छ नि । कुनै पनि सेवा हुँदैन, त्यसै बसेको छ भने त नोक्सान नै गर्छन् । टिचरको नै बुद्धि भट्किन्छ भने उसले के मद्दत गर्न सक्छ ? जो टिचर भएर बस्छन् उनले आफैसँग सोध्नु- के मैले पुण्यको काम गरिरहेको छु ? यदि पापको काम गर्छु भने दुर्गति नै पाउँछु । पद भ्रष्ट हुन्छ । यदि यस्तालाई गद्दीमा बसाल्छौ भने तिमी पनि उत्तरदायी हुन्छौ । शिवबाबाले त सबैलाई जान्नुहुन्छ । यी बाबाले पनि सबैको अवस्थालाई जान्दछन् । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यो टिचर बनेर बसेको छ तर यसको बुद्धियोग भट्किरहन्छ । यसले अरूलाई के मद्दत गर्छ ? तिमी ब्राह्मण बच्चा निमित्त बनेका छौ, शिवबाबाको बनेर उहाँबाट वर्सा लिन । बाबा भन्नुहुन्छ- हे आत्माहरू ! म एकलाई याद गर । टिचर बनेर बस्छौ भने अझ राम्रोसँग त्यस अवस्थामा बस । त्यसो त हरेकले बाबालाई याद गर्नु छ । विद्यार्थीले आफ्नो अवस्थालाई जान्न सक्छन् । जान्दछन्- म पास हुन्छु कि हुन्न ? टिचरले पनि जान्दछन् । यदि प्राइभेट टिचर राखिन्छ भने उनले पनि जान्दछन् । त्यो पढाइमा त कुनै खास टिचर राख्न चाहियो भने राख्न सक्छन् । यहाँ यदि कसैले भन्छ, हामीलाई योग गराउन बस भनेमा बाबाको यादमा बस्नु छ । बाबाको आज्ञा नै छ- म एकलाई याद गर । तिमी आशिक हौ, हिंड्दा डुल्दा पनि आफ्नो माशुकलाई याद गर । संन्यासीले ब्रह्मको याद गर्छ । सम्भन्छन्- हामी गएर ब्रह्ममा लीन हुन्छौ । जसले धेरै याद गर्छ, उसको अवस्था राम्रो हुन्छ । हरेकमा कुनै न कुनै खुबी हुन्छ नि । भन्छन्- यादको यात्रामा रहने गर । स्वयं पनि यादमा रहनु छ । बाबासँग कोही सच्चा पनि छन् भने कोही भुठा पनि छन् । स्वयं निरन्तर यादमा रहनु, धेरै मुश्किल छ । कुनै त बाबासँग बिलकुलै सच्चा रहन्छन् । यो बाबा पनि आफ्नो अनुभव तिमी बच्चाहरूलाई बताउँछन्- केही समय यादमा रहन्छु फेरि बिर्सन्छु किनकि

२०७२ फाल्गुन २८ शुक्रवार ११-०३-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन यिनीमाथि त धेरै बोझ छ। कति बच्चाहरू छन्। तिमी बच्चाहरूलाई त यो पनि थाहा हुन्न, यो मुरली शिवबाबाले चलाउनु भएको हो वा ब्रह्माले चलाएका हुन्? किनकि दुवै एकैसाथ हुनुहुन्छ नि। यिनले भन्छन्— म पनि शिवबाबालाई याद गर्छु। यी बाबाले पनि बच्चाहरूलाई योग गराउँछन्। यिनी बस्दा देख्छौ एकदम शान्ति छाउँछ। धेरैलाई खिँच्छन्। बाबा हुनुहुन्छ नि। भन्छन्— प्यारा बच्चाहरू, यादको यात्रामा बस। स्वयं पनि रहनु छ, केवल पण्डित बन्नु छैन। यादमा रहँदै नौ भने अन्तमा फेल हुन्छौ। बाबा मम्माको त उच्च पद छ, बाँकीको त अहिले माला बनेको छैन। एउटै दाना पनि पूर्ण बनेको छैन। पहिले माला बनाइन्थ्यो बच्चाहरूलाई लिफ्ट दिनको लागि। तर देखियो, मायाले धेरैलाई खतम गरिदियो। सारा कुरा सेवामा आधारित छ। त्यसैले जो अगाडि योग गराउन बस्छन्, उनले सम्भन्नुपर्छ, म सच्चा टिचर भएर बसूँ। नत्र भन्नुपर्छ— मेरो बुद्धि यताउता जान्छ। म यहाँ बस्न लायकको छैन। स्वयंले बताउनुपर्छ। यस्तो होइन, कोही पनि आफै आएर बसून्। कोही छन् जो मुरली सुनाउँदैनन् तर यादमा रहन्छन्। यहाँ त दुवैमा अगाडि हुनुपर्छ। साजन अत्यन्त प्यारो हुनुहुन्छ, उहाँलाई त धेरै याद गर्नुपर्छ। मेहनत लाग्छ यसमा। बाँकी प्रजा बन्नु त सजिलो छ। दास दासी बन्नु ठूलो कुरा होइन। ज्ञान धारण गर्न सक्दैनन्। जस्तै यज्ञको भण्डारीलाई हेर, सबैलाई खुशी गर्छिन्, कसैलाई दुःख दिन्नन्। सबैले महिमा गर्छन्। वाह! शिवबाबाको भण्डारी त नम्बरवन हुनुहुन्छ। धेरैको दिललाई खुशी बनाउँछिन्। बाबाले पनि बच्चाहरूको दिललाई खुशी पार्दै आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर अनि यो चक्रलाई बुद्धिमा राख। अब हरेकले आफ्नो कल्याण गर्नु छ। हड्डी सेवा गर्नुपर्छ। तिमीलाई धेरै दयालु बन्नु छ। मनुष्य मुक्ति जीवनमुक्तिको लागि धेरै धक्का खान्छन्। कसैलाई पनि सद्गतिको बारेमा थाहा छैन। जान्दछन्— जहाँबाट आएको हो वहाँ फर्केर जानु छ। नाटक भन्ने पनि जान्दछन् तर त्यस अनुसार चल्दैनन्। हेर, क्लासमा कतै कतै मुसलमान पनि आउँछन्। भन्छन्— हामी वास्तवमा देवी देवता धर्मका हौं फेरि गएर हामी मुसलमान धर्ममा परिवर्तित भएका हौं। हामीले ८४ जन्म भोगेका छौं। सिन्धुमा पनि ५, ६ जना मुसलमान आउँथे। अहिले पनि आउँछन्, अब अगाडि चलन सक्छन् कि सक्दैनन्, त्यो त हेरौंला किनकि मायाले पनि त परीक्षा लिन्छ। कोही त पक्का भएर रहन्छन्, कोही टिक्न सक्दैनन्। जो वास्तवमा ब्राह्मण धर्मका हुन् उनीहरू कहिल्यै पनि हल्लिदैनन्। बाँकी कुनै न कुनै कारण देखाएर जान्छन्। देह-अभिमान पनि धेरै आउँछ। तिमी बच्चाहरूले त धेरैको कल्याण गर्नु छ। नत्र के पद पाउँछौ? घरबार छोडेका छौ, आफ्नो कल्याण गर्नको लागि। कसैले बाबाको लागि मेहरबानी गर्दैन। बाबाको बनेका छौ त्यसैले फेरि सेवा पनि यस्तै गर्नुपर्छ। तिमीलाई त राजाईको तक्मा मिल्छ, २१ जन्म सदा सुखको राजाई मिल्छ। केवल मायामाथि जित पाउनु छ अनि अरूलाई पनि सिकाउनु छ। कोही त फेल पनि हुन्छन्। जान्दछन्— बादशाही लिन त मुश्किल छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो सम्भन्नु पनि कमजोरी हो। बाबा र बर्सालाई याद गर्नु त धेरै सजिलो छ। बच्चाहरूमा हिम्मत आउँदैन राजाई लिने त्यसैले कायर भएर बस्छन्। न स्वयं लिन्छन्, न अरूलाई लिन दिन्छन्। अनि परिणाम के हुन्छ? बाबा सम्भाउनु हुन्छ— रात दिन सेवा गर। कांग्रेसीहरूले पनि मेहनत गरे। कति खिंचातानी गरे तब त विदेशीहरूबाट राज्य लिए। तिमीले रावणबाट राज्य लिनु छ। ऊ त सबैको शत्रु हो। दुनियाँलाई थाहा नै छैन हामी रावणको मतमा चलिरहेछौं त्यसैले दुःखी छौं। कसैलाई पनि सच्चा

२०७२ फाल्गुन २८ शुक्रवार ११-०३-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन स्थायी दिलको सुख छैन। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई सधैं सुखी बनाउन आएको हुँ। अब श्रीमत अनुसार चलेर श्रेष्ठ बन्नु छ। जति पनि हिन्दूहरू छन्, उनीहरूले आफ्नो धर्मलाई भुलेका छन्। यथा राजा रानी तथा प्रजा। अब तिमी बच्चाहरूलाई समझ मिलेको छ— सृष्टिको चक्र कसरी चल्छ ? त्यो पनि घरी-घरी बिसिन्छौ। बुद्धिमा नै अडिदैन। ब्राह्मण त धेरै बन्छन् तर कति कच्चा हुनाको कारण विकारमा पनि गइरहन्छन्। भन्छन्— हामी पनि बि.के. हौं, तर होइनन्। बाँकी जुन पूर्ण रूपले निर्देशन अनुसार चल्छन्, आफू समान बनाउँदै रहन्छन्, उनीहरूले नै उच्च पद पाउन सक्छन्। विघ्न त आउँछन्। अमृत पिउँदै पिउँदै फेरि गएर विघ्न पार्छन्। यो पनि गायन छ, उनको पद के होला ? कति बच्चीहरू त विकारको कारण मार पनि खान्छन्, भन्छन्— बाबा यो दुःख पनि सहन गर्छु। हाम्रो माशुक त बाबा हुनुहुन्छ नि। पिटाई खाएर पनि शिवबाबा कै याद गर्छु। उनीहरू खुशीमा त धेरै रहन्छन्। यो अपार खुशीमा रहनुपर्छ। बाबाबाट हामी वर्सा लिइरहेका छौं, अरूलाई पनि हामी आफू समान बनाउँदै रहन्छौं।

बाबाको बुद्धिमा त यो सिँढीको चित्र धेरै रहन्छ। यसलाई धेरै महत्त्व दिनुहुन्छ। बच्चाहरू जो विचार सागर मन्थन गरेर यस्तो यस्तो चित्र बनाउँछन्, तब बाबा पनि उनलाई धन्यवाद दिनुहुन्छ वा यसो भनिन्छ बाबाले त्यस बच्चालाई टच गर्नु भएको हो। सिँढीको चित्र धेरै राम्रो बनाइएको छ। ८४ जन्महरूलाई जान्नाले सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तलाई जानेका छन्। यो फस्टक्लास चित्र हो। त्रिमूर्ति र गोलाको चित्रमा भन्दा यसमा राम्रो ज्ञान छ। अहिले हामी चढिरहेका छौं। कति सजिलो छ। बाबा आएर लिफ्ट दिनु हुन्छ। शान्तिसँग बाबाबाट वर्सा लिँदैछौं। सिँढीको ज्ञान धेरै राम्रो छ। सम्झाउनु छ— तपाईं हिन्दू हुनुहुन्न, देवी देवता धर्मको हुनुहुन्छ। यदि भन्छन्— हामीले ८४ जन्म लिएका छैनौ, उनलाई भन— अरे, किन मान्नुहुन्न हामीले ८४ जन्म लिएका छौं। यदि फेरि याद गर्नुभयो भने फेरि पहिलो नम्बरमा आउनुहुन्छ। आफ्नो कुलको भएदेखि यस्तो प्रश्न गर्ने छैन— सबैले ८४ जन्म कहाँ लिन्छन् र ? अरे, तिमीले किन बुझ्दैनौ हामी ढिलो आएका हौं। बाबा सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले ८४ जन्म लिएका छौ। अब फेरि आफ्नो वर्सा लेऊ, स्वर्गमा जाऊ। तिमी बच्चाहरू योगमा बस्छौ। सिँढीलाई याद गर्नु भन्ने धेरै खुशीमा रहन्छौ। हामीले ८४ जन्म पूरा गरेका छौं। अब हामी फर्केर जाँदैछौं। कति खुशी हुन्छ ? सेवा गर्ने पनि उल्लास हुनुपर्छ। सम्झाउने तरिका पनि धेरै मिलिरहेको छ। सिँढीको बारेमा सम्झाऊ। चित्र त सबै चाहिन्छ नि। त्रिमूर्ति पनि चाहिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो भक्तहरूको पासमा जाऊ, उनीहरूलाई यो ज्ञान सुनाऊ। उनीहरू मन्दिरमा भेटिन्छन्। मन्दिरहरूमा पनि यो सिँढीको चित्र बारे सम्झाउन सक्छौ। सारा दिन बुद्धिमा यो रहोस्— हामी बाबाको परिचय दिऊँ, कसको कल्याण गरूँ ? दिन-प्रतिदिन बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ। जसलाई वर्सा पाउनु छ, ऊ आउँछ। दिन-प्रतिदिन सिक्दै पनि रहन्छन्। कतिमा ग्रहचारी बस्यो भने बाबाले सम्झाउनु पर्छ। उनीहरू बुझ्दैनन्— हामीमाथि ग्रहचारी बसेको छ, यसैले हामीबाट सेवा हुँदैन। सारा उत्तरदायित्व तिमी बच्चाहरू माथि छ। आफू समान ब्राह्मण बनाउँदै गर। सेवा गर्दै रह्यौ भने धेरै खुशी हुन्छ। धेरैको कल्याण हुन्छ। बाबालाई बम्बईमा सेवा गर्नमा धेरै मज्जा आउँथ्यो। धेरै नयाँ नयाँ आउँथे। बाबालाई धेरै ईच्छा हुन्थ्यो सेवा गर्न। बच्चाहरूलाई पनि यस्तै दयालु बन्नुपर्छ। सेवामा लाग्नुपर्छ। दिलमा यस्तो ईच्छा हुनुपर्छ— जबसम्म मैले कसैलाई आफू समान बनाउँदैन तबसम्म भोजन गर्नु

२०७२ फाल्गुन २८ शुक्रवार ११-०३-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन छैन। पहिले पुण्य त गरूँ। पाप आत्मालाई पुण्य आत्मा बनाउँ अनि रोटी खाऊँ। त्यसैले सेवा गर्नमा लागि रहनुपर्छ। कसैको जीवन सफल बनाऔँ अनि रोटी खाऔँ। आफू समान ब्राह्मण बनाउने कोसिस गर्नुपर्छ।

बच्चाहरूको लागि पत्रिका निस्कन्छ तर बी.के.ले यसलाई पढ्दैनन्। सोच्छन्- हामीले किन पढ्नु पर्छ र? यो त बाहिरकाहरूको लागि पो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- बाहिरकाले त केही पनि बुझ्दैनन्, शिक्षक भएनन् भने। यो हो ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको लागि। त्यसैले पढेर रिफ्रेश होउन्। तर उनीहरू पढ्दैनन्। सबै सेन्टरकासँग सोध्छु- सारा पत्रिका क-कसले पढ्छ? पत्रिका पढेर के बुझ्छौ? कहाँसम्म ठीक छ? पत्रिका निकाल्नेहरूलाई पनि श्रेय दिनुपर्छ- तपाईंहरूले धेरै राम्रो पत्रिका निकाल्नु भयो, तपाईंलाई धन्यवाद गर्छु। मेहनत गर्नु छ, पत्रिका पढ्नु छ। यो हो बच्चाहरूलाई रिफ्रेश हुनको लागि। तर बच्चाहरू पढ्दैनन्। जसको नाम चलेको छ उसलाई सबैले बोलाउँछन्- बाबा! भाषण गर्नको लागि फलानालाई हामीकहाँ पठाई दिनुहोस्। बाबाले फेरि बुझ्नु हुन्छ, स्वयं त भाषण गर्न जान्दैनन् त्यसैले मगाउँछन्। त्यसैले सेवाधारीको कति सन्मान गर्नुपर्छ? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) राजाको मेडल प्राप्त गर्नको लागि सबैको दिललाई खुशी पार्नु छ। धेरै धेरै दयालु बनेर आफ्नो र सबैको कल्याण गर्नु छ। हड्डी सेवा गर्नु छ।
- २) देह-अभिमानमा आएर डिससर्भिस गर्नु हुँदैन। सदा पुण्यको काम गर्नु छ। आफू समान ब्राह्मण बनाउने सेवा गर्नु छ। सेवाधारीको सम्मान गर्नु छ।

वरदान:- सहनशीलताको गुणद्वारा कठोर संस्कारलाई पनि शीतल बनाउने सन्तुष्टमणि भव

जसमा सहनशीलताको गुण हुन्छ उसको चेहरामा सदैव सन्तुष्टी देखा पर्छ, जो स्वयं सन्तुष्टमूर्त भएर रहन्छ, उसले अरूलाई पनि सन्तुष्ट बनाइदिन्छ। सन्तुष्ट हुनु अर्थात् सफलता पाउनु। जो सहनशील हुन्छ ऊ आफ्नो सहनशीलताको शक्तिले कठोर संस्कार वा कठिन कार्यलाई पनि शीतल र सहज बनाइदिन्छ। उसको चेहरा नै गुणमूर्त देखिन्छ। ऊ नै ड्रामाको कवचमा अडिन सक्छ।

स्लोगन:- जो वाणीद्वारा बदलिँदैन, उसलाई शुभ भायब्रेशनद्वारा बदल्न सक्छौ।